

O MARE IUBIRE: BRADUL UNIRII...

Acum un an și patru luni (2 octombrie 2016) când am auzit această poveste credeam că momentul oportun al publicării ei ar fi 1 Decembrie 2018, ziua când întreaga suflare românească va sărbători Centenarul Marii Uniri sau, cel devreme, pe 27 Martie curent, ziua când românimea va marca Centenarul Unirii Basarabiei cu Patria-Mamă, basarabenii fiind primii care s-au adunat în Sfatul Țării și au făcut Unirea. Asta chiar dacă o parte din Basarabia, cea de Sud, cea adevărată, Istorică, participaseră deja la Unirea Principatelor din 24 ianuarie 1859, făcută de Domnitorul Moldovei Alexandru Ioan Cuza. Dar iată de ce în 16 luni am schimbat termenul publicării acestei mici dar frumoase povești: Vreau să le fac tuturor prietenilor uniونيști o surpriză în Ziua Miciei Uniri, 24 ianuarie 2018, la cea de a 159-a aniversare a ei, pentru că Mica Unire, de fapt, a fost prima repetiție a Marii Uniri, din 1918...

Așa dar această poveste a bradului Unirii am auzit-o pentru prima dată acum 16 luni de la un octogenar, un Om și un Român, ambele cu majuscule, de lângă castelul Bran, mai exact dintr-o mahala a orașului Bran, numită Predeluț, de care, cum s-ar zice, m-am îndrăgostit de la prima vedere și mi-a devenit prieten pentru toate zilele câte mi-au mai rămas să le trăiesc, care se numește Alexandru Lupescu, bucureștean la naștere, dar medicii i-au recomandat să lase capitala celor mai sănătoși ca el și să se mute într-o localitate de la munte, dacă vrea s-o mai ducă vreo zece ani. Și s-a mutat la Bran. De atunci au trecut mai bine de două decenii și Omul nostru pășește fericit pe Terra, sănătos, chiar dacă nu-i “sănătos tun”. Domnul Alexandru Lupescu, pe mama căruia o chema, ca și pe amanta lui Carol al II-lea, Elena Lupescu, a avut de suferit din această presupusă cauză, fiind exclus de la facultate de către oamenii cominternistei Ana Pauker, ca presupus “fiu al reprezentantei clasei exploatoare”, Elena Lupescu, ambele, și ea și Ana Pauker, fiind, de fapt, reprezentante ale aceleiași minorități naționale din România.

Alexandru Lupescu, fiind matematician de profesie este un mare admirator al Basarabiei Românești și al adevăratei culturi rusești: dânsul a citit aproape toată literatura clasică rusă dar și cea de limbă română din Basarabia. De fapt cărțile ne-au și împrietenit. Mai concret, în anul 2011, am fost rugat de Lidia Kulikovski, directoarea de atunci a Bibliotecii Municipale din Chișinău, ca revenind de la Râmnicu Vâlcea și Pitești, unde mă aflam, să trec pe la acest Om din or. Bran, să preiau o frumoasă donație de carte făcută bibliotecii noastre, din care făcea parte și întreaga

colecție a Enciclopediei vechi rusești tipărită în primii ani ai secolului XX. Am rezolvat problema în cauză, Biblioteca Municipală îmbogățindu-și fondul de carte, iar eu din această călătorie m-am ales cu un prieten la cataramă.

Iar acum să vă spun povestea Bradului Unirii care-i legată de acest Om, el auzind-o la rândul său de la un minunat prieten, conducătorul corului Bisericii ortodoxe din Predeluț-Bran, Ioan Rotar, originar din comuna Diviciorii Mari, județul Cluj.

A.Lupescu scrie o carte de memorii, pe care urmează s-o tipărească în viitorul apropiat, care conține un capitol despre acest prieten și despre povestea pe care a auzit-o de la el. Cititorii vor avea posibilitatea să citească această carte de memorii, iar eu mă grăbesc să le aduc la cunoștință în acest an al Centenarului Unirii doar povestea despre Bradul Marii Uniri, poveste care, bănuiesc eu, va avea continuare... Iată acest fragment din manuscrisul încă neredactat al viitoarei cărți de amintiri a domnului Alexandru Lupescu pe care dumnealui mi l-a oferit în calitate de cadou/surpriză mie, dar și prietenilor și fraților noștri din România și din jurul ei.

* * *

“...Ieri când am ajuns (la Diviciorii Mari-n.n.) și m-am dat jos din mașină, nu m-am uitat nici în stânga, nici în dreapta. Din pricina ploii am băgat capul între umeri și n-am văzut nimic. Acum nu mai plouă, soarele e timid dar norii s-au risipit. E lumină, o lumină blândă. Și ce văd ? În fața casei părintești, în partea dinspre biserică stă înfipt în pământ o minune de brad. Înalt, majestuos, provocator, parcă înfruntând istoria. Mă uimește cutezanța cu care înfruntă cerul ridicându-se semeț peste casa părintească a lui Ioan.

- Amice, îi spun. Ce e cu bradul ăsta imens ? De ce nu-l tai ? Dacă vine o furtună puternică, îl dă jos și îți distruge casa!

Ioan, parcă pregătit la o astfel de avertizare, calm și sigur de el, îmi răspunde fără pic de ezitare :

-Câtă vreme trăiesc eu, nimeni nu-l va da jos ! Și pornește dârz spre casă, deschide poarta, dar se oprește dorind să-mi mai spună ceva. Eu rămăsesem pe loc cu ochii pe bradul falnic încercând să înțeleg ce rost are să stai cu sabia lui Damocles deasupra capului. Mă îndrept spre Ioan și când ajung lângă el, îmi pune bărbătește mâna pe umăr, se uită lung la mine, apoi începe să-mi vorbească de parcă nu aș fi meritat explicația ce a urmat :

- Bradul ăsta, începu el, a fost adus de la Alba Iulia, la 2 decembrie 1918.

Bunicul meu, primarul satului nostru, Ioan Rotar, da, îl chema ca pe mine, tot Ioan Rotar, a participat la Marea Adunare. Ca și el, când s-a terminat Adunarea de la Alba Iulia, toți participanții satelor au primit dela organizatori câte o ploscă din lemn cu vin negru pentru drumul spre casă, dar și câte un pușor de brad pe care să-l planteze în sat, fie în fața primăriilor, fie în alt loc ales de oameni. Bradul trebuia să devină peste ani un simbol al Marii Uniri a Românilor. Așa ca, atunci când tatăl meu, Grigore, mi-a spus povestea asta am hotărât că îl voi ocroti ca pe ochii din cap și nimic nu poate opri ca acest simbol să dăinuie de acum încolo!

Ioan avea ochii umezi, de câteva ori glasul i se poticnise. Voiam să-l îmbrățișez. M-a luat pe după umeri și m-a condus în casă. Multă vreme n-am putut să mai scot vreun cuvânt. Era cea mai puternică lecție de patriotism de care avusesem parte în întreaga mea viață. Iar amicul meu, Ioan Rotar, devenise, ca și bradul de la poarta casei sale părintești, simbolul statornicirii prieteniei noastre...”

* * *

Auzind la Bran, în seara zilei de 1 octombrie 2016, această poveste citită de autor din manuscrisul viitoarei sale cărți, n-am dorit să amân plăcerea unei adevărate descoperiri, despre care n-am auzit și n-am citit nicăieri vreodată, a doua zi, dis-de-dimineată, am și luat-o spre Diviciorii Mari, cu bătrâna mea TOYOTĂ, care pe atunci încă nu avea nici două decenii de la naștere. După ce am parcurs într-o jumătate de zi cei 300 km de drum printre dealurile și văile ardelene, frumoase de nedescris și pline de istorie românească, fără însoțitor, dar cu cheia de la casa bunicului lui Ioan Rotar, casă care la Marea Unire, temporar, a servit și ca edificiu al primăriei din comună până s-a construit un altul din Bugetul României Mari (în această casă și azi se mai păstrează de atunci portretele Regelui Unificator, Ferdinand, și al Reginei Maria, și alte vestigii din perioada Marii Uniri). Am fotografiat orice centimetru pătrat de casă, de brad, de curte, fântână din curte etc pentru că filmam Istoria, și acești “participant” la Unire pe care i-am mai prins ...în viață!!!

Două octombrie 2016 a fost pentru mine o zi istorică, plină de impresii și de mare zbucium prin Diviciorii Mari ai cantorului din Predeluț, Ioan Rotar, sat care a păstrat ca amintire, nouă, celor de azi, un vestigiu nemaîntâlnit și nemaivăzut, deocamdată, nicăieri în românie...

Continuarea acestei povești ar putea avea loc în cazul când acest text va ajunge prin satele și comunele Transilvaniei, ale Banatului, Crișanei și Maramureșului, la fiii, neopții și strănepoții acelor oameni, votanți ai Marii

Uniri, cei care au plecat de la Alba Iulia, la casele lor, cu o ploscă de vin vin roșu și cu un brăduț, numit atunci, probabil, "Micul Brăduț al Marii Uniri". Aceștia , posibil, acum mai sunt pe undeva prin provinciile românești participante la Marea Adunare de la Alba Iulia, având acum nici mai mult nici mai puțin, UN CENTENAR. Dacă se întâmplă această minune și se mai găsesc vreo 10-20-30 și mai mulți de astfel de SECULARI AI UNIRII mă angajez, cum se topește zăpada, să-mi iau camerele foto și video și să merg să-i înveșinicesc pentru un viitor BICENTENAR AL MARIU UNIRII... Aceasta fiind surpriza pe care le-am pregătit-o de Ziua Micii Uniri, prietenilor mei, veritabili promotori ai curentului unionist, curat și sincer, din Basarabia Românească, pun punct aici... și mergem mai departe, că mai avem multă treabă până la REÎNTREGIRE!!!

(În imagini: Bradul Unirii din Diviciorii Mari, Ioan Rotar, Alexandru Lupescu și subsemnatul) (V. Ș., 24.01.18)

